

HUYỀN-TRÂN TỬ-HẬN

(Trích sách Ca Nhạc Cổ Điển, tác giả Trịnh Thiên Tư)

Nói lời buồn –

Khắc-Chung lương-tướng chàng ôi ! Ngày nay bề ái của đôi ta
đã xảy ra cơn....

VÔ VỌNG-CỔ

1.– ... Sóng gió bão-bùng (4)

– Không trọn niềm riêng, nên thiếp luống não-nùng ! (5)

– Tâm-hồn nhi-nữ, anh-hùng trong cảnh lao-lung (6)

Vì tan nguồn hạnh-phúc ; làm dâu Chiêm-quốc : em
trao thân (7)

Cho Chiêm Việt giao-lân, vì nước hiến thân... Ôi ! tình nhà
đành tan vỡ. (8)

– (1) – (2) –

2.– Than ôi ! Trời khiến chi cho có thân – càng khổ
với thân ! (3)

Em lỗi tình chung vì câu : vô duyên đối diện – bất
tương phùng (4)

– Đất khách cô-đơn ; ai khéo xe duyên cho thiếp – phải
u-hồn ? (5)

Như nhận kêu sương, như én lạc đường, tâm-hồn – đau-khổ
thê-lương : (6)

– Én nọ bay về phương Bắc ; còn nhận kia đổ lại – góc trời Nam
; cảnh-tình âu đã đành cam ! (8)

– (1) – (2) –

HUYỀN-TRÂN TỬ-HẬN

(Trích sách Ca Nhạc Cổ Điển, tác giả Trịnh Thiên Tư)

3.— Khắc-Chung lương-tướng chàng ôi ! từ đây — non thề
đổ vỡ ! (3)

Dù cho cá nước chia-phôi ; mỗi tình ngang-trái
thì thôi ; (4)

Xin anh nhớ kẻ chơn trời không phụ — lời hẹn biển. (5)

Hy-sinh trên cảnh tang-thương bởi tình trường đâm-lệ : vỡ
chậu tan gương ; (6)

Ta phải hy-sinh : nợ nước hơn nợ tình, vì Việt-Nam đưa gái
làm dâu, (7)

« Ô-Ri », đòi lấy hai châu ; lợi chung — ta phải
riêng sầu (8)

— (1) — (2) —

4.— Xin trao một vật em đan này đây — chiếc áo ngự-hàn (3)

Gọi là của tặng Trần-lang ; trong cơn rét lạnh, lấy đó
anh mang, (4)

Xin nhớ rằng : đây là di-tích của bạn ngọc đã về đâu ; (5)

Nhưng còn kỷ-niệm in sâu cõi lòng người quân-tử mảy râu (6)

Một bước ra đi, xin đừng — hận kẻ sanh-ly, tưởng lầm em bội
nghĩa (7)

Chiêm-quốc tha-hương đánh dấu đoạn-trường, rủi may âu cũng
một con đường (8)

— (1) — (2) —

HUYỀN-TRÂN TỬ-HẬN

(Trích sách Ca Nhạc Cổ Điển, tác giả Trịnh Thiên Tư)

5.— Thà không gặp-gỡ còn hơn, để chi gấn-bó keo-sơn
rồi ; (3)

Nay bình vỡ gương tan, lý ứng anh phải khuấy nước
chọc trời (4)

— Cho biết tài hiên-ngang dũng-cảm chí-khí anh-hùng ; (5)

— Nhưng em khuyên anh nên lấy ân chôn oán cho yên (6)

Gác bỏ thù nhà, để em — xử tròn nhiệm-vụ cao-cả thiêng-
liêng (7)

Khắc-Chung anh chịu đơn-cô, cho Huyền-Trân công-chúa
cống-hồ (8)

— (1) — (2) —

6.— Ngăn hai: Chiêm Việt biên-thùy đã đành dứt lối
uyên-ương (3)

Rồi đây kẻ sầu khó nhẩn người thương ; thân gái lên đường
khách địa nấu-nương. (4)

Ngơ-ngẩn tâm-hồn se lòng hoài thổ, nhớ bạn ba-sinh chẳng
trộn sơn-minh ; (5)

Đành để cho tình-quân đau khổ, dầu em — chẳng bạc
ân-tình. (6)

— Xin anh lãng quên như là em bất hạnh (7)

— Bỏ xác nơi Chiêm-thành vì nước — cam hiến thân. (8)

(Lời ca của soạn-giả TRỊNH THIÊN-TƯ)